

Maar al was Kobus dan ook niet mooi en niet snugger, hij bewees alweer de waarheid van het spreekwoord: 'er is geen potje zoo krom, of er past wel een dekseltje op', en zoo had hij toch een vrouw gekregen, net zulk een klein, armzalig triestig exemplaar als hijzelf.

Lijs had gelukkig wat beter haar verstand en was goed voor Kobus, maar het ongewassen gezicht van het leelijke kleine vrouwtje stond altijd zoo huilerig, en zij sprak op zulk een drensigen toon, dat zij nooit anders dan 'krijtige Lijs' genoemd werd.

Toen zij met Kobus trouwde, huisde deze alleen met twee broers, die niet veel anders waren dan hijzelf, maar zij had er niets tegen, dat de twee zwagers meekwamen, en zoo woonde het viertal eendrachtiglijk bij elkander. Kinderen kwamen er niet, maar toch was het voor de stumperds al zwaar genoeg om de kost te verdienen. Lijs paste op de winkel en spon. Jan en Willem zorgden voor het inslaan der groente, en Kobus trok er iederen dag met z'n kar op uit om de waar aan den man te brengen. Dat was voor 'stamelige Kobussie' lang geen gemakkelijke taak, en menige spotvogel maakte het hem nog zwaarder door te doen, of hij hem niet verstaan had, en hem over te laten hakkelen, hoeveel zijn kooltjes kostten, totdat hij 't er van zenuwachtigheid in 't geheel niet meer uit kon brengen. In den zomer was het 't ergste voor Kobus. Dan kwam 'de rijkdom' op het dorp, zooals de Laarders de stadsmenschen, die bij de boeren kamers huren, plegen te noemen. Voor 'de rijkdom' was Kobus gruwbaarlijk verlegen, en zijn benauwdheid kende geen grenzen, als de stadsjuffrouwen pruttelden over den prijs, of met z'n waar niet tevreden waren. Gedurende die weken preekte Kobus in 't geheel niet, dan werd z'n angst voor het hellevuur tijdelijk verdrongen door z'n angst voor 'de rijkdom', en zette hij er al z'n gedachten op zijn ontzagwekkende klanten goed te bedienen.

Zoo verviel de arme 'stamelige Kobussie' van de eene benauwdheid in de andere en leidde een treurig bestaan.